

стотийо, майчице Смет, помогнете ни. Не ни оставяйте да ни погуби новата домакиня. Тжй хубаво си живеехме на топло в тжмнината. С чужда кржв се хранехме, многобройна челяд развжждахме!...

— Не бойте се, чеда мои! — раздумваше ги Нечистотията. — С мене и сжс Сметта не се излиза лесно на глава. Ще се умори младата домакиня да воюва с нас, и всичко пак по старому ще тржгне!

— Држжете се, деца! — извика Сметта изпод прага. — Ще воюваме до край.

Поумори се метлата. Тогава на помощ ѝ дойдоха изтривалки, парцали, кофа с вода и сапун. Те навред се пжхат. Чистят, мият — от всякжде изгонват Нечистотията и Сметта. Но те успяват да се спотаят под прага.

Домакинята разтвори прозореца. Светли слжнчеви лжчи надникнаха вжв всички жгли, осветиха и най-малките пукнатини. Те искаха да посочат на стопанката де се крие Нечистотията и Сметта. Ала само под прага забравиха да погледнат. А там се бяха сгушили Нечистотията и Сметта, и една друга се утешаваха:

— Нищо, нищо — пак ще дойде нашето царство!

II.

Измина се ден, два. Нечистотията и Сметта почнаха пак тихичко своята работа: ту паяково гнездо прикрояват, ту джрвенични яйца натрупват, ту прашна паяжина разпжват...

Метлата, изпочупена и проскубана, лежи болна зад вратата. Тя се сжрди и вжздиша:

— Ех! Нямам сили да се разправа с тая проклета Нечистотия! Още в пжрвото сражение пострадах.

Изтривалките и парцалите висеха мокри на двора. Те си отпочиваха на слжнце и не знаеха що става в кухнята без тях.

Поободриха се джрвениците и черните хлебарки. Те захванаха пак да излизат на лов. Паяците почнаха отново да вият своите паяжини.

Ала домакинята не ги остави да се опомнят. Нова метла ги забржска заплашително. Вжрнаха се от дворжт изтривалките и парцалите. Потече отново сапунена вода. Топли слжнчеви лжчи прогонваха тжмнината. Започна пак война...